

En tågpendlares frusna vardag

Det var en av dessa kalla och snörika januaridagar på väg hem från jobbet. Perrongen var som vanligt fylld av oss trogna och dagströtta pendlare. Tåget rullade just in och jag lyckades tränga mig fram till en åtråvärd sittplats. Just när jag doppat ändan ljöd en kvinnlig röst i högtalaren:

"Vi väntar på grön signal innan vi kan köra från station. Vi har problem med frusna växlar".

Efter ytterligare några minuter upprepades samma budskap. Och därefter en tredje gång. Nu var det alltså inte fråga om signalfel, elfel, nedriven kontaktledning eller folk på spåren utan just frusna växlar. Variationen gick det i alla fall inte att klaga över.

Ett gäng pigga ungdomar, förmodligen från stans gymnasiala musikprogram, drog påpassligt igång improviserad rapping ackompanjerad av taktfast handklapp: *"Grön signal, grön signal, vi ska vänta på grön signal ..."*

Se där ett typiskt exempel på kreativa nöjen som vi dagpendlare så ofta ges tid att utveckla.

Hur som helst, klockan gick förstås som den brukar och efter att vi kastats mellan hopp och förtvivlan under en timmes tid gick även tåget igång. Ack så långsamt, men ändå. Fast där fanns en hake; vi rullade åt fel håll!

Efter överraskande kort tid upplyste vår bekanta högtalarröst oss om att backningens orsak var att ge oss tillträde till ett nytt spår. Ett snöfritt sådant och med upptinade, rörliga växlar.

"Knutarna håller på att knytas upp", som hon hurtigt avrundade sin lilla informativa utläggning.

Knutarna visade sig dock vara betydligt hårdare knutna än vad hon hade förutspått. Istället blev vi stående på detta nya grannspår, endast några ynkliga meter ifrån vårt föregående.

Nästa gång något hände blev det av betydligt mera omvälvande slag. Alla vi passagerare, säkert flera hundra, uppmanades av högtalarkvinnan att skyndsamt lämna tåget och bege oss ut på perrongen för att byta till ett nytt tåg som obemärkt hade glidit in på grannspåret. Alltså det spår där vi först befunnit oss. Stämningen i kupén sjönk som en tegelsten medan däremot röstläget steg från kuling till styv kuling och till och med stormstyrka hos de mest upproriska. Den språkliga nivån utarmades och svordomar av de mest skiftande slag studsade mellan kupéväggarna. Allt höll på att spåra ur.

Hursomhelst, även jag måste tränga mig ut på perrongen och dras med i folkströmmen in i det nya tåget. Mot alla odds lyckades jag ännu en gång komma över en obesatt plats och sjunka ned med hängande huvud och tom blick.

Två timmar efter ordinarie avgångstid traumatiserades vi ytterligare av en bedövande, bombastisk röst, denna gång manlig, och som säkert gav fler än mig galopperande hjärta:

"VI HAR NU BANVERKET UTE OCH SOPAR RENT VÄXLARNA!"

Äntligen hade någon lokaliserat pudelns kärna! Upprättat en handlingsplan! Börjat åtgärda! Banverkets Generaldirektör hade brutit upp mitt i sin extremt viktiga representationsmiddag, övergivit sin nymörade oxfilé med bernaisesås, körts i ilfart till snabbflyget och tagit sig ända hit ner till vår sydligaste provins med sin stackars infrusna järnvägsstation. Och likt en forna tiders slagfältsgeneral hade han utan knot dragit på sig blåställ och gulväst över finkostymen och fejat sig svettig i våra avancerade och högteknologiska, men ack så översnöade och förfrusna, växlar.

Nästan på slaget tre timmar efter gällande tidtabell, en tid fylld av slummer, halvslummer och slöläsning av identiska nyheter i Aftonbladet, Metro och mobil, ryckte det till i vagnen. Samtidigt började perrongen sakta flyta förbi utanför kupéfönstret. Jag hoppades vid alla gudar att det var vi som flöt och inget annat. Långsamt, långsamt segade vi oss fram och där satt vi med våra oroligt tickande hjärtan och knastrande torra halsgropar och höll all anda som hållas kunde. Men tåget flöt faktiskt vidare. Vagnen vrängde och knirkade sig genom den ena växeln efter den andra och ökade till slut farten så pass mycket att jag ändå vågade mig på att dra ett nytt och livgivande djupt andetag.

Nästa gång jag besöker den kungliga huvudstaden får jag bara inte glömma att knacka på hos herr Generaldirektören och varmt trycka hans hand ...

* * *